

ת"פ 21595/05/16 - מדינת ישראל נגד ק.י - נוכחת

בית משפט השלום בקריית גת

17 יולי 2018

ת"פ 21595-05-16 מדינת ישראל נ' י

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיאה

מדינת ישראל באמצעות תביעות לכיש

ע"י ב"כ עו"ד לירן פרג' - נוכחת

נגד

ק.י - נוכחת

ע"י ב"כ עו"ד ז'אנה זייצב - נוכחת

גזר דין

המאשימה

הנאשמת

האם יש מקום להורות על הימנעות מהרשעתה של הנאשמת, צעירה נעדרת עבר פלילי, הסובלת מבעיות נפשיות כתוצאה מפגיעות מיניות שחוותה מגיל צעיר שנקבעה אשמתה במגוון עבירות שבוצעו על ידה על רקע פגיעה קשה שחוותה מצד בן זוגה - זו השאלה שבמוקד גזר דין זה.

א. רקע עובדתי

1. על יסוד הודאתה של הנאשמת נקבעה אשמתה בעבירות של הפרעה לעובד ציבור; תקיפה; היזק לרכוש במזיד; איומים והיזק לבעל חיים לפי סעיפים 382(א), 379, 452, 192 ו- 451 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין");

2. כפי הנטען בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן בשנית, ביום 04.05.2016, שבה הנאשמת לדירה בה מתגוררת אמה (המתלוננת) בעקבות כך שהותקפה קשות בנסיבות מחמירות על ידי בן זוגה. וכפי הנטען בעובדות כתב האישום, ביום 05.05.2016 בסמוך לשעה 03:09, נשכבה המתלוננת על הספה בדירת אמה, החלה לבכות, קרעה את בגדיה ולפתה באמצעותם את צווארה בניסיון לחנוק את עצמה. מיד ובהמשך לכך איימה המתלוננת לפגוע בחתולתה באומרה: "עכשיו אני אהרוג את החתולה". בהמשך לכך, אחזה הנאשמת בחתולה והחלה להכותה. עוד נטען כי החתולה נסה מפני הנאשמת ואולם, הנאשמת לכדה את החתולה במסדרון, הטיחה את החתולה ואת עצמה בקיר בחוזקה מספר פעמים.

3. בהמשך לאמור, ובעוד הנאשמת אוחזת בחתולה בידה האחת, תקפה הנאשמת את אמה בכך שדחפה אותה בעודה עומדת בדרכה באמצעות ידה האחרת ויצאה את הבית לעבר פרדס בסמוך לדירה.

4. בהמשך למתואר, ומששבה הנאשמת לדירה ללא החתולה, נלקחה הנאשמת לבדיקה פסיכיאטרית באמצעות ניידת טיפול נמרץ לבית החולים ברזילי. בהמשך לכך, שוחחה הנאשמת עם אמה באמצעות הטלפון בנוכחות עובדת סוציאלית, כאשר בסיום השיחה טרקה הנאשמת את השפורפרת בכעס, דחפה את העובדת הסוציאלית והחלה לשים פעמיה אל עבר הכביש.

5. בהמשך לכך, נשכבה הנאשמת על הכביש והפריעה למאבטח במילוי תפקידו עת ניגש אליה על מנת להזיזה מהמקום.

6. בהמשך למתואר, הנאשמת נשכבה על הכביש, מחוץ למתחם בית החולים, בעודה אומרת: "תדרסו אותי אני רוצה למות" ועזבה את שטח בית החולים ללא מכתב שחרור.

7. עוד נטען, כי בהמשך לאמור, בשעה 08:35, שבה הנאשמת לדירה, החלה להלום באמצעות ראשה בקיר הדירה, החלה לשבור רהיטים בבית ובכלל זה את הספה וזכוכית של דלת הבניין.

8. במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם בין הצדדים כי הנאשמת תודה בעובדות כתב האישום וכי המאשימה תגביל את עתירתה העונשית למאסר מותנה וחתימה על התחייבות ואילו ההגנה תעתור להימנעות מהרשעה והסתפקות

בחתימה על התחייבות. יצוין, כי בשלב הטיעונים לעונש, הצהירו הצדדים שאינם חלוקים בעניין מתחמי הענישה, וכי המחלוקת היחידה הקיימת בתיק זה נוגעת לשאלת הרשעתה של הנאשמת.

9. **בשלב הראיות לעונש מטעם ההגנה, העידו בפניי הקרימינולוגית השיקומית (מטעם הסנגוריה הציבורית), הגב' אתי רחמים והגב' מירי מדעי, מיחידת הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, שתיהן, עמדו על קורות חייה של הנאשמת, תוך הפניה נרחבת למצבה הנפשי והמליצו להימנע מהרשעתה של הנאשמת.**

10. **הקרימינולוגית, הגב' אתי רחמים, עמדה על כך שהמקרים המגיעים לפתחה מטעם הסנגוריה הציבורית הנם המקרים המורכבים בהם עולה מצוקה קשה כדוגמת עניינה של הנאשמת.** עוד במסגרת זו, נמסר כי ישנה חשיבות עליונה שלא להרשיע את הנאשמת שכן המדובר בבגירה - צעירה בת 25, שכל החיים עוד לפניו, אשר מתחילה רק כעת בהליך של טיפול ושיקום. בנסיבות אלו, הדעת נותנת כי בשנים הקרובות היא תתייצב מבחינה נפשית ותמצא עבודה אשר תואמת את כישוריה הרבים (הלה בעלת אינטליגנציה גבוהה; אמנותית ובעלת דמיון מפותח; דוברת מספר שפות; בעלת ידע וכישורים בתחום המחשב), כך שהרשעה עלולה לפגוע בה פגיעה אנושה בהיבט הנפשי והתעסוקתי. עוד מסרה הקרימינולוגית, כי הרשעה עלולה לפגוע אף פגיעה אנושה בדימויה העצמי של הנאשמת שכן בשל גילה הצעיר היא מצויה בשלב גיבוש זהותה והדימוי העצמי שלה. לאור העובדה כי הלה מצויה במצב נפשי בלתי יציב ובהינתן העובדה כי היא קורבן של פגיעה מינית, ועל רקע זה בוצעה העבירה בגינה היא נותנת את הדין כעת, אזי, ברגע שהיא תתווג בעצמה כפוגעת יקשה עליה להחלים ולהשתקם מהפגיעות המיניות שהיא בעצמה חוותה.

11. **הגב' מירי מדעי מיחידת הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, הוסיפה כי הנאשמת בעלת מוטיבציה גבוהה לטיפול ולשיקום וכי תהליך הטיפול ועיבוד הפגיעות המיניות שהלה עברה בגיל צעיר מושפע מהחסימות הנפשיות הניכרות בנאשמת כתוצאה מהתיק הפלילי התלוי ועומד כנגדה. הלה פרטה אודות המעטפת הטיפולית שלה זוכה הנאשמת במסגרת היחידה ובין היתר ציינה כי הנאשמת הוכרה כנכה בשיעור של 40% מהמוסד לביטוח הלאומי בגין פגיעותיה המיניות.**

12. עוד ניתן היה להתרשם מדברי השתיים, כי קיימת רמת סיכון נמוכה להישנות התנהגות פורצת גבולות מצדה של הנאשמת בהינתן המעטפת הטיפולית העוטפת אותה - הן באמצעות הקשר הטיפולי עם הקרימינולוגית, הגב' אתי רחמים מטעם הסנגוריה הציבורית שאף ימשיך לאחר שיסתיים התיק הפלילי התלוי ועומד כנגדה והן באמצעות מערך השיחות והליווי הצמוד לו היא זוכה מיחידת הסיוע לנפגעות תקיפה מינית.

ב. טעוני הצדדים

13. **באת כוח המאשימה, בהתאם להסדר שגובש, עתרה להשית על הנאשמת עונש של מאסר מותנה וחתימה על התחייבות החורג לקולא ממתחם העונש ההולם (יצוין כי המאשימה לא הבהירה מהו לשיטתה מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיה של הנאשמת).** לדבריה, בשל ההתחשבות בנסיבותי החריגות של תיק זה, ובכלל זה במאפייניה האישיים ובנסיבות חייה הלא פשוטות של הנאשמת, המאשימה אינה עותרת להשתת עונש חמור יותר. בכל הנוגע לשאלת ההרשעה, נטען על ידי באת כוח המאשימה כי במקרה הנדון הנאשמת אינה עומדת בתנאים שנקבעו בהלכת כתב.

14. **מנגד, באת כוח הנאשמת עמדה ארוכות על מצבה הנפשי של הנאשמת, תוך שהגישה מספר מסמכים רפואיים בעניינה (סומן נ/1).** לטענתה, הדבר משפיע על כל אורחות חייה והוא היווה את ה"טריגר" לביצוע העבירות שבמוקד כתב האישום. הסנגורית גם הפנתה לנסיבות אישיות נוספות של הנאשמת, ובכלל זה לגילה הצעיר, לעובדה כי בעת ביצוע העבירה היא הייתה בת 23 בלבד, לעברה הפלילי הנקי, להודאתה ולחיסכון בזמן שיפוטי, ולהמלצותיהן החד משמעיות של הגב' אתי רחמים והגב' מדעי להימנע מהרשעתה של הנאשמת.

אשר ליחסה לעבירה, נמסר כי הנאשמת לקחה אחריות מלאה על ביצועה והביעה חרטה על התנהלותה הבלתי אחראית. עוד במסגרת זו, נמסר כי ישנה חשיבות עליונה שלא להרשיע את הנאשמת שכן הרשעה עלולה לפגוע בה ביתר שאת בשל מצבה הנפשי העדין וכי המקרה הנדון נכנס בגדרי החריגים שנקבעו בהלכת כתב, כאשר הרשעה

תפגע פגיעה אנושה בדימויה העצמי של הנאשמת כמו גם בעתידה.

דיון והכרעה

15. תחילה יצוין, ועל כך לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי בגין מכלול מעשיה של הנאשמת יש לקבוע מתחם עונש כולל, כאשר לדידי הדברים מתיישבים עם "מבחן הקשר ההדוק" ועם יתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל** (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל** (29.06.2015). שכן, במקרה הנדון עסקין בעבירות שבוצעו בסמיכות זמן ומקום זו לזו ועל רקע תקיפתה של הנאשמת בנסיבות מחמירות על ידי בן זוגה ואפנה בעניין זה, על דרך ההיקש, לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 7848-04-10 **מדינת ישראל נ' קרלוס דלמר** (28.07.2015)).

16. בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשמת, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה דנן לסטות לקולא מהמתחם שייקבע (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

17. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם (ר' גם ע"פ 1523/10 **פלונית נ' מדינת ישראל**, (18.04.2012); וע"פ 452/14 **ניסים דבוש נ' מדינת ישראל**, (03.04.2014) (להלן: "עניין דבוש")).

קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

18. אף שאין מחלוקת בין הצדדים בדבר מתחמי הענישה סבורתני כי יש לעמוד, ולו בקליפת האגוז, על **הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהעבירות ועל הנסיבות הנלוות להן**. שכן, מטבע הדברים, יש באלו כדי להשפיע גם על שאלת ההימנעות מהרשעה. **אשר לערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיה של הנאשמת הרי שבעצם ביצוע עבירת האיומים**, פגעה הנאשמת בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)); **בכל הנוגע לעבירת ההיזק לבעלי חיים**, הרי שמעבר לפגיעה בערך השמירה על קניינו של אדם, פגעה הנאשמת בראש ובראשונה בערך המוגן שעניינו אינטרס הציבור להגן על בעלי החיים מפני התעללות והתאכזרות (כך למשל ראו: רע"א 1684/96 **עמותת "תנו לחיות לחיות" נ' מפעלי נופש חמת גדר**, פ"ד נא(3) 832, 858 (22.06.1997)). בנוסף, ומעבר לתחושת המוסר, החמלה והצורך להגן על החלשים מאתנו, הרי שלא ניתן להתעלם גם מהחשש שמא אדם שמתאכזר לבעלי חיים, סופו שיתאכזר גם לבני אדם (כך למשל ראו: ב"ש (מחוזי באר שבע) 21292/03 **משטקוב נ' מדינת ישראל**, (26.10.2003)); **הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה ממעשה התקיפה**, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של כלל אזרחי המדינה כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים; בעצם ביצוע עבירת **ההפרעה לעובד ציבור**, פגעה הנאשמת בסדרי שלטון וחברה תקינים, כאשר מעשים כגון אלו פוגעים ביכולת של נציגי הציבור, למלא את תפקידם כדבעי; **באשר להיזק לרכוש במזיד**, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו עניינו בזכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו.

19. אשר **למידת הפגיעה בערכים המוגנים**, הרי שבמקרה הנדון המדובר בפגיעה ממשית. אכן מעשי התקיפה, האיומים, ההיזק לרכוש וההפרעה לעובד ציבור אינם מצויים ברף חומרה גבוה ואולם, חומרת מעשי הנאשמת באים לידי ביטוי בעבירת ההיזק לבעל חיים. הדברים אמורים בשים לב לעובדה כי מעשיה של הנאשמת הביאו בסופו של

יום לחבלה בחיה חסרת הישע. המדובר במעשה אלים, בו הנאשמת מטיחה את עצמה ואת החתולה בקיר הדירה מספר פעמים. אכן לא נעלם מעיני כי הנאשמת פעלה כפי שפעלה על רקע מצוקה נפשית ועל רקע פגיעה קשה שנפגעה מבן זוגה ואולם, אין בכך כדי להצדיק את התנהגותה האלימה, ללא כל התגרות מצידה של החיה ומבלי שזו תוכל להגן על עצמה.

20. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת ההיזק לבעל חיים, לחומרה נתתי דעתי לנזק שנגרם, כאשר הנאשמת גרמה לחבלה בחיה. עוד שקלתי לחומרה את האכזריות הטמונה במעשיה של הנאשמת, עת הטיחה את החתולה בקיר מספר פעמים. לא נעלם מעיני כי מדובר בהתעללות והתאכזרות של ממש, אם כי לדידי, מבחינת אופייה וטיבה של האלימות, יש ליתן את הדעת לכך שנדמה כי הנאשמת פעלה כפי שפעלה בלהט הרגע, מתוך אימפולסיביות שבאה על רקע הפגיעה הקשה שחוותה מצד בן זוגה עובר לאירוע ומבלי שקדם למעשיה תכנון מוקדם ומבלי עשיית שימוש בנשק קר או חם. מבלי להמעיט כהוא זה מחומרת מעשיה של הנאשמת הרי ברי כי היא פעלה כפי שפעלה על רקע מצבה הנפשי הקשה עליו ארחיב בהמשך הדברים. ואולם כבר עתה ניתן לציין כי ממקרא עובדות כתב האישום לא ניתן להתעלם מכך כי התנהגותה משוללת הרסן של הנאשמת כלפי החיה לוותה אף בפגיעה עצמית עת הלה הטיחה את ראשה מספר פעמים בקיר; כרכה את בגדיה סביב צווארה בניסיון חניקה עצמית; נשכבה פעמיים על הכביש כשבאחת הפעמים מעשיה לוו בקריאה כי היא רוצה לסיים את חייה והביעה תקווה להידרס. לדידי התנהגות מעין זו מעידה על זעקה לעזרה ולא בהתנהגות של עבריינית פורצת חוק.

21. בכל הנוגע לעבירות האיומים לחומרה, נתתי דעתי כי למעשה האיום נלווה ממד פיזי. מנגד, ובאשר לעבירת התקיפה, נתתי דעתי כי למתלוננות לא נגרם כל נזק פיזי וכי התקיפה הסתכמה בדחיפה בלבד. אשר לעבירת ההיזק לרכוש, יאמר כי שוויו של הרכוש לא פורש בכתב האישום המתוקן, ומכאן שיש לילך בדרך המקלה עם הנאשמת ולצאת מנקודת הנחה כי זה איננו גבוה. בכל הנוגע לעבירת ההפרעה לעובד ציבור נתתי דעתי לכך שההפרעה הסתכמה בכך שהנאשמת נשכבה על הכביש ובכך מנעה מעובד הציבור להזיזה מן המקום כאשר ברי כי אין המדובר במעשה המצוי ברף חומרה גבוה.

22. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת במקרה שלפניי, הרי שיש לזכור כי נקבעה אשמתה של הנאשמת בשילוב של מספר עבירות ומטבע הדברים, הצדדים לא הציגו לעיוני פסקי דין שבהם נדונו מקרים דומים, ככל שהדבר נוגע לשילוב העבירות והמעשים, וגם על בית המשפט יקשה לאתר פסיקה כגון זו. ועדיין, פסקי הדין השונים יכולים ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת ולו על דרך ההיקש. וכך, סקירת הפסיקה מעלה כי במקרים דומים בהם הורשעו נאשמים בעבירת ההיזק לבעל חיים (לעיתים בשילוב עבירות שונות מאלה שלפנינו), על דרך הכלל, מוטלים על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל ממספר חודשי מאסר בפועל (ולו לריצוי בעבודות שירות) ועד לתקופות מאסר ממושכות יותר. ברי כי לא אחת, במקרים חריגים, הושתו על נאשמים גם עונשים קלים יותר בדמות מאסרים מותנים, או לחילופין עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח לתקופות ארוכות של חודשים רבים. מטבע הדברים, כשם שהעונשים שנגזרו על כל נאשם ונאשם הושפעו מנסיבותיהם האישיות, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הודאה והבעת חרטה, וכולי; כך גם מתחמי הענישה במקרים השונים נקבעו בהתאם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. להלן מספר גזרי דין שיש בהם כדי ללמד אודות מתחמי הענישה הדומיננטיים בגין ביצוע מעשים דומים לאלו המיוחסים לנאשמת: רע"פ 4987/15 יהודה אריה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל, (19.07.2015); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 24205-01-16 רפאל לוי נ' מדינת ישראל, (21.04.2016); עפ"ג (מחוזי מרכז) 36796-01-16 דוד שמואל נ' מדינת ישראל, (21.02.2016); עפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 7084-12-15 אמיתי שלום נ' מדינת ישראל, (06.01.2016); עפ"ג (מחוזי חיפה) 49133-10-14 מדינת ישראל נ' סלימאן נאסר, (08.01.2015).

23. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, בכל הנוגע לעבירות האיומים וההיזק לרכוש במזיד הרי שסקירת הפסיקה מלמדת כי בדרך כלל נקבעים בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירות אלו מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר מותנה וסופם במאסר ארוך יותר, לתקופות הנעות סביב שנה אחת (ראו למשל: ע"פ (מחוזי חיפה) 42146-02-15 יעקב בכר נ' מדינת ישראל, (06.05.2015); ת"פ (שלום חיפה) 7990-10-16 מדינת ישראל נ' ...)

סער מור, (07.05.2017); ת"פ (שלום אשדוד) 36801-03-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (27.04.2015); ת"פ (שלום רחובות) 1068-08-14 **מדינת ישראל נ' יוסף כהן**, (03.12.2014); ות"פ (שלום רמלה) 34966-02-13 **מדינת ישראל נ' שמעון מהרט**, (25.03.2014).

24. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת, בכל הנוגע לעבירות התקיפה והאיומים** סקירת הפסיקה מעלה כי במקרים שבהם דובר בנאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות של תקיפה סתם ואיומים, **בדרך כלל**, הושתו עונשים הנעים בין צווי של"צ לבין מספר חודשי מאסר, על פי רוב לריצוי בעבודות שירות. ואולם, ניתן למצוא בפסיקה מקרים שבהם בגין ביצוע עבירות של תקיפה סתם ואיומים נקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על מספר חודשי מאסר בפועל, וראו למשל בעניין זה: רע"פ 4797/15 **לורנס כהן נ' מדינת ישראל**, (15.07.2015); רע"פ 4265/15 **רפאל דדון נ' מדינת ישראל**, (22.06.2015), שאליו הפנתה המאשימה; וע"פ (מחוזי נצרת) 47731-04-14 **עראזק שתיי נ' מדינת ישראל**, (30.04.2014).

25. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת, בכל הנוגע לעבירת ההפרעה לעובד ציבור**, סקירת הפסיקה מלמדת כי **על דרך הכלל**, נקבעים בעניינם של נאשמים שהורשעו בביצוע מעשים דומים לאלה שבוצעה הנאשמת- קרי ביצוע עבירות כלפי עובדי ציבור (או שוטרים) ממין אלו שעסקין בהן כעת (עבירות שאינן כוללות אלימות פיזית) - מתחמי עונש שתחתיתם במאסר מותנה וסופם במאסר לתקופה הנעה סביב שנה אחת (ראו למשל: ת"פ (שלום ראשון לציון) 32019-03-16 **מדינת ישראל נ' בן שקד**, (15.02.2017); ת"פ (שלום עכו) 1202-03-12 **מדינת ישראל נ' מוופק שאהין**, (28.05.2013); ת"פ (שלום חדרה) 13554-12-11 **מדינת ישראל נ' עלי אגבאריה**, (21.11.2013); ות"פ (שלום באר שבע) 20667-02-15 **מדינת ישראל נ' מחמד אלטורה**, (10.01.2016)).

26. עוד אציין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנתה המאשימה אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיבידואלית ו"אין עסקין **בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב**" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

27. כמו כן, ובהמשך לאמור זה עתה, יצוין כי בשים לב למצבה הנפשי של הנאשמת באותה עת, הדבר צריך להישקל במסגרת סעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין. כך, אמנם ההגנה לא חלקה בפניי כי הנאשמת כשירה לעמוד לדין או הייתה אחראית למעשה, ועדיין, המחוקק הכיר בכך שניתן להביא בחשבון בעת קביעת מתחם העונש ההולם מצב נפשי של נאשם, גם אם הוא אינו לוקה ב"מחלת נפש" כמשמעה בחוק העונשין ואינו זכאי לחסות תחת אחד מהסייגים לאחריות פלילית (ע"פ 1865/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (04.01.2016); ע"פ 4312/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (10.06.2013)).

28. על מנת שלא לפגוע בפרטיותה של הנאשמת ובסודיות הרפואית שלה - לא אפרט לפרטי פרטים את כל מצבה הנפשי של הנאשמת, ודי שאציין כי כעולה מהמסמכים שהוצגו בפניי, המדובר בנאשמת, המוכרת היטב למערכת הפסיכיאטרית מגיל צעיר הלוקה בהפרעת אישיות גבולית והפרעה פוסט טראומתית מורכבת. אכן, מחוות הדעת, שהוגשו מטעם הפסיכיאטר המחוזי, ועל כך אין חולק, נקבע בסופו של יום כי הנאשמת אחראית למעשה וכשירה לעמוד לדין, אולם התמונה שמצטיירת בפני בית המשפט לנוכח מכלול חוות הדעת, היא שהנאשמת הייתה נתונה באותה עת במצב נפשי לא שפיר, הגם אם איננו פסיכוטי.

29. כעולה מחוות הדעת הפסיכיאטריות שהוגשו על ידי ההגנה נטען כי הנאשמת אף לוקה בהפרעה

דיסוציאטיבית מסוג אמנזיה דיסוציאטיבית המאופיינת במצבים ניתוקיים שלא קיבלה מענה טיפולי הולם (על אבחנה זו חלק הפסיכיאטר המחוזי). לדידו של הפסיכיאטר מטעם ההגנה, הנאשמת נכנסת למצבים מעין אלו כתוצאה מהפגיעות המיניות שהלה חוותה בילדותה ובמרוצת חייה, מצבים אשר העמידו אותה בסכנת חיים ממשית על רקע פגיעות עצמיות כמו הטחת ראשה בקיר ללא יכולת לזכור חלק מאירועים אלה. כמו כן, האירועים המגוללים בכתב האישום התרחשו לאחר חשיפת הנאשמת למצוקה עוצמתית במהלכה הותקפה קשות על ידי בן זוגה, דבר שהוביל להופעת אותם סימפטומים ניתוקיים.

לאור כל אלה, כאמור, המצב הנפשי שבו הנאשמת הייתה נתונה במועדים הרלוונטיים, הגם אם היא נמצאה בסופו של יום כאחראית למעשיה וכשירה לעמוד לדין - יקבל משקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.

30. בהתחשב בכל האמור עד כה, ובשים לב לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות

הענישה הנוהגת, ולאור הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שאלה פורטו בהרחבה, הריני לקבוע כי **במקרה הנדון ינוע מתחם העונש ההולם בין מספר בודד של חודשי מאסר, שניתן לריצוי בעבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר בפועל, וכל זאת לצד ענישה נלווית בדמות קנס, פיצוי וענישה צופה פני עתיד.**

ד. שאלת ההרשעה

31. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של

עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה יעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014)).

32. זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים:

האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)).

בפרשת כתב ציין כב' השופט ש' לוי כי אי הרשעה תבוא במקום בו בית המשפט ישוכנע כי שיקולי השיקום של הנאשם המסוים שבפניו, גוברים על האינטרס הציבורי הנובע מחומרת העבירה והאפקט הציבורי של ההרשעה. כב' השופט ש' לוי מונה בפסק הדין את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שירות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, ואלה הם:

"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליי, כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה".

כך גם, ראו פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, נד(3) 685 (2000), שם צוין בעניין שאלת ההרשעה כי:

"כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה שעבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה".

33. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים שמעתי את דבריהן של הקרימינולוגית, הגב' אתי רחמים והגב' מירי מדעי, מיחידת הסיוע לנפגעות תקיפה מינית וביתר המסמכים אשר הוגשו בעניינה של הנאשמת, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו.

מצאתי, כי עניינה של הנאשמת, נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" וכי מתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתה.

34. אכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשמת לא הוכיחה ברמת ההוכחה הנדרשת קיומו של נזק קונקרטי אשר עלול להיגרם לה אם תורשע בדינה. על פניו, בשלב זה היה על בית המשפט לעצור הילוכו ולקבוע כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתה של הנאשמת. הדברים אמורים בשים לב לפסיקת בית המשפט העליון, מפיו של כב' השופט א' שהם, לפיה גם קטינים, ולא כל שכן "בגירים צעירים", אינם פטורים מהוכחת פגיעה ממשית, כתנאי להימנעות מהרשעה:

"די בכך שאזכיר, כי גם בנוגע להימנעות מהרשעתו של קטין, יש להראות כי ההרשעה תוביל לפגיעה מהותית וקונקרטית בעתידו או בשיקומו, כאמור. על אחת כמה וכמה, שדרישה זו עומדת בתוקפה כאשר מדובר בבגיר, או ב"בגיר צעיר" [ההדגשה במקור - נ.ש.מ.]"

(ראו רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל, (24.04.2014) (להלן: "עניין שמואלי"). כן ראו דברים דומים שנאמרו ברע"פ 3989/15 גוזלאן נ' מדינת ישראל, (09.08.2015) (להלן: "עניין גוזלאן"), אליו הפנה בא כוח המאשימה).

35. יחד עם זאת, בעניין שמואלי אשר הובא לעיל, גם כב' השופט א' שהם מציינ כי במקרים מסוימים מצא בית המשפט העליון להורות על ביטול הרשעתם של בגירים, אשר ביצעו עבירות שונות בסמוך לאחר שמלאו להם שמונה עשרה. לדבריו, המיחד מקרים אלה הוא שדובר שם בביצוע עבירה במקרה אחד ויחיד, ובמקרים מעין אלו, נסיבות העבירה עשויות להקל על האפשרות להימנע מהרשעה (ראו פסקה 8 בפסק דינו של כב' השופט א' שהם בעניין שמואלי). ואכן, בפסיקת בית המשפט העליון ניתן למצוא גם מקרים שבהם נקבע כי יש מקום לסטות מהכלל ולהימנע מהרשעתו של הנאשם, אף שלא הוכחה קיומה של פגיעה קונקרטית בעתידו או בתעסוקתו. כך למשל, ברע"פ 4466/13 נתנאל אסולין פורטל נ' מדינת ישראל, (22.05.2014) (להלן: "עניין פורטל"), דובר בנאשם אשר הורשע בביצוע עבירה של סיוע לשוד. את העבירה הוא ביצע עת היה בן 18 ו-11 חודשים. בית המשפט העליון מצא לנכון לבטל את הרשעתו, על אף שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי שעלול להיגרם כתוצאה מהרשעה זו. בהתייחסו לנאשמים, ציין כב' השופט א' רובינשטיין, מבלי לקבוע מסמרות בדבר, כי:

"הדעת נותנת שהיותם ב"תקופת המעבר" שבין קטינות לבגירות, על סימני השאלה והערפל באשר לעתיד המובנים בה, היא גורם שיש להידרש אליו, תוך שיקול כל מקרה לגופו וכלל הנסיבות".

כך גם, ברע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (01.04.2014), דובר בשני נאשמים אשר בהיותם בני 18 ביצעו עבירה של סחיטה באיומים וקשירת קשר לפשע. בעניינו של נאשם אחד מבין השניים, לכל הפחות, לא הוכח קיומו של נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעתו בדיון. הגם שכך, לנוכח קיומו של צבר נסיבות חריגות, בית המשפט העליון הורה על ביטול הרשעתם, תוך שכב' השופטת ד' ברק ארז ציינה כי גילם של הנאשמים הוא אחד הטעמים "לאפשר למערערים להתחיל את חייהם הבוגרים כאשר גיליון ההרשעות שלהם נקי".

נימוק נוסף לקבלת ערעורם של הנאשמים במקרה זה, היה חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, נסיבה שכפי שעוד אציין בהמשך, מתקיימת גם בענייננו.

36. לבסוף, מצאתי להביא גם את פסיקתו של בית המשפט המחוזי מרכז בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל, (30.08.2015), אשר הפנה לפסיקתו של כב' השופט א' שהם בעניין גוזלאן, וקבע כי למעשה מדובר במעין "מקבילית כוחות". דהיינו:

"ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי".

37. בהתאם לכל האמור לעיל, השתכנעתי כי בעניינה של הנאשמת קיימת **הצטברות של נסיבות ייחודיות**

וחריגות, אשר יהיה בהן כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות מהרשעתה הגם שלא עלה בידה להוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת קיומה של פגיעה ממשית וקונקרטית שעלולה להיגרם במקרה שההרשעה תיוותר על כנה. כך, בראש ובראשונה, נתתי דעתי למצבה הנפשי הקשה של הנאשמת. כידוע, במקרים חריגים יכול מצב בריאותי או נפשי של נאשם, **כשלעצמו**, להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם (ראו והשוו בעניין זה את פסק הדין בעניינו של **אורי לופליאנסקי**, בע"פ 4456/14 **אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל**, (29.12.2015); וע"פ 4506/15 **צבי בר נ' מדינת ישראל**, (11.12.2016)).

38. כאמור, מדובר בנאשמת המוכרת למערכת הפסיכיאטרית ומהמסמכים שהוצגו לעיוני עולה כי לפגיעות המיניות אותן חוותה הנאשמת מגיל צעיר ומצד בן זוגה עובר לאירועים שבמוקד כתב האישום, אף להן הייתה השפעה ניכרת על מצבה הנפשי וכפועל יוצא מכך על ביצוע העבירות.

מצב נפשי זה, כפי המתואר, השפיע לרעה על כל אורחות חייה של הנאשמת, ועל השתלבותה במסגרות פורמאליות, על אף מאמציה לקדם את עצמה, וגרם לה לתחושות קשות של חוסר מוצא ותסכול. למצבה הנפשי נלווים אף תסמינים גופניים קשיים, כאשר במסמכים הרפואיים מפורטות כל אותן פגיעות גופניות אשר נגרמו לנאשמת כתוצאה ממצבה ואיני רואה מקום לפרטן בגוף גזר הדין.

יוצא אפוא, כי בשל מצבה הנפשי, מלכתחילה אפשרויותיה של הנאשמת להשתלב בשוק התעסוקה הן מוגבלות ביותר. ברי כי הרשעתה בדין תצר את צעדיה אף יותר, ונדמה כי עריכת איזון בין האינטרסים השונים, תביא למסקנה כי יש להימנע מיצירת מצב כגון דא. מה עוד, שיש ליתן את הדעת לכך שבשל מצבה זה, הנאשמת לא השתלבה כראוי בשוק העבודה, ומשום כך אינה יכולה להצביע כיום על פגיעה קונקרטית שעלולה להיגרם לה כתוצאה מהרשעתה. לאמור, מצבה הרפואי והנפשי, הוא הוא שבמידה רבה מונע מהנאשמת להוכיח כיום פגיעה ממשית. קבלת התזה לפיה על הנאשמת להוכיח פגיעה קונקרטית בתעסוקתה כבר בשלב זה, תביא בהכרח למצב שבו כל אדם צעיר שמצבו הרפואי והנפשי קשה, ושבגין מצב זה טרם הספיק לטעת שורשים בשוק העבודה, לא יוכל לקבל הזדמנות שווה לזו שמקבל אדם בריא, שבמסגרתה בית המשפט ישקול להימנע מהרשעתו. למעשה, המצב הרפואי או הנפשי של מאן דהוא, בעקיפין, עלול לסתום את הגולל על סיכוייו לא להיות מורשע בדינו לאחר שנמצא אשם. לדידי, מצב כזה אינו ראוי ואינו הוגן.

39. ויודגש מיד, אין בדבריי אלו כדי לקבוע כי בעניינם של נאשמים "בגירים צעירים" שמצבם הבריאותי או הנפשי אינו שפיר, אין מקום לדרוש עוד הוכחת התקיימותו של נזק קונקרטי שעלול להיגרם כתוצאה מהרשעתם בדין. ככלל, מקום בו לא הוכח התקיימותו של התנאי האמור, לא יהיה מנוס מהרשעתו של הנאשם - הגם אם מדובר בנאשם "בגיר צעיר" הלוקה בבריאותו או בנפשו. אלא שבמקרים חריגים, בהם קיים **צבר של נסיבות חריגות וייחודיות**, ובהתקיים כל יתר התנאים הנדרשים, ניתן יהיה להסתפק בהוכחת קיומו של נזק עתידי פוטנציאלי (להבדיל מנזק עתידי קונקרטי) שעלול להיגרם כתוצאה מהרשעתו של הנאשם. במקרה הנדון, כאמור, אני סבורה כי מתקיימת אותה הצטברות של נסיבות חריגות.

40. שנית, בנוסף למצבה הנפשי ובמסגרת מכלול השיקולים, הבאתי בחשבון את גילה הצעיר של הנאשמת, הן בעת ביצוע העבירה והן כיום. כזכור, הנאשמת ביצעה את העבירות עת הייתה כבת 23 בלבד. כיום הנאשמת בת 25 ואין חולק שהיא משתייכת לקבוצת "הבגירים צעירים".

ברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. יחד עם זאת, כדבריו של כב' השופט א' רובינשטיין **בעניין פורטל**, גילו של הנאשם והיותו ב"גיל המעבר" מקטינות לבגירות הוא נתון שבהחלט יש להידרש אליו (כן ראו השיקולים שפורטו לעניין שאלת ההרשעה, שביניהם גילו של הנאשם, בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, נד(3) 685 (2000), אשר צוטט קודם לכן).

41. שלישית, יש ליתן משקל לזמן הרב שחלף, למעלה משנתיים, מעת ביצוע העבירות על ידי הנאשמת ועד היום. להתרשמותי, כיום עומד בפני אדם "חדש", אשר מקפידה לקיים אורח חיים נורמטיבי ובמשך השנים שחלפו מעת

ביצוע העבירות לא הסתבכה עוד בפלילים (ראו והשוו דבריה של כב' השופטת ד' ברק ארז בפסקה 15 בע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (01.04.2014)).

42. רביעית, מצאתי להעניק משקל ליתר מאפייניה האישיים של הנאשמת, ובכלל זה לעובדה כי היא נעדרת כל עבר פלילי, כאשר העבירות שבמוקד כתב האישום היא הסתבכותה היחידה עם החוק. בדומה, הנאשמת נעדרת דפוסי התנהגות אלימים ולדידי, נשקף סיכון נמוך שמא תשוב לסורה ותבצע עבירות נוספות. לאלה יש להוסיף את העובדה כי הנאשמת הודתה בביצוע העבירות, ונטלה אחריות מלאה על מעשיה.

43. חמישית, הנאשמת עומדת ברובם של מבחני העזר (הרלוונטיים לעניינו) אשר נקבעו מפיו של כב' השופט ש' לוין **בפרשת כתב**: המדובר בעבירה ראשונה ויחידה של הנאשמת, כאשר קיים סיכון נמוך להישנות התנהגות פורצת חוק מצדה וזו אינה משקפת דפוסי התנהגות כרוניים שלה. כמו כן, כאמור זה עתה, הלה גם נטלה אחריות מלאה על התנהגותה זו. עמדתי זה מכבר על חומרתן של העבירות בהן נקבעה אשמתה של הנאשמת, ולא יכול להיות חולק כי המדובר בעבירות שאין להקל בהן ראש. יחד עם זאת, לא השתכנעתי כי מדובר בעבירות מהסוג ומהנסיבות ששוללות מניה וביה את האפשרות להימנע מהרשעתו של מבצעה מבלי לפגוע באינטרס הציבורי.

44. בהמשך לדברים האחרונים יצוין כי מצאתי טעם רב בעמדתן של הקרימינולוגית הגב' רחמים ושל הגב' מירי מדעי מהיחידה לסיוע לנפגעות תקיפה מינית לפיה הפגיעה בדימויה העצמי של הנאשמת כתוצאה מהרשעתה עלולה להיות עוצמתית יותר בשעה שהיא בעצמה קורבן של עבירות מיניות חמורות וכי הרשעה עלולה להוות חסם מפני שיקומה מהפגיעות אותן עברה בעצמה. דברים אלה מקובלים עלי ועולים בקנה אחד עם ניסיון החיים והשכל הישר.

45. לסיום ייאמר, כי אכן עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה וההגנה על בטחון הציבור לבין האינטרס האישי של הנאשם, לא כל שכן עת עסקינן בנאשמת צעירה בגילה, איננה מלאכה קלה כלל ועיקר. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח בפניי, בהתחשב במצבה הנפשי המורכב של הנאשמת, ברקע לביצוע העבירות, בגילה כיום ובגילה בעת ביצוע העבירות, בחלוף הזמן, בעברה הפלילי הנקי ובכך שלא הסתבכה עוד בפלילים, בעובדה כי היא משולבת כיום בהליכים טיפוליים ונטלת אחריות מלאה למעשיה ולאור המלצותיהן של הקרימינולוגית, הגב' אתי רחמים והגב' מדעי מהיחידה לסיוע לנפגעות תקיפה מינית - אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם להסתפק בקביעה כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום, ולהימנע מהכתמת עברה. בכך יהיה כדי למנוע צמצום אפשרויותיה, המוגבלות ממילא, להשתלב בשוק העבודה, וליתן לה כוח נוסף להמשיך להיאבק במצבה הנפשי כתוצאה מהפגיעות המיניות שעברה עובר למיוחס לה בכתב האישום.

46. **לאור כל האמור לעיל אני מוצאת שלא להרשיעה בדין.**

הנאשמת תחתום על התחייבות כספית על סך ₪ 5,000 שלא לעבור כל עבירה בה נמצאה אשמה וזאת לתקופה של שנה מהיום. אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, תיאסר הנאשמת למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ה' אב תשע"ח, 17 יולי 2018, במעמד הצדדים.